

Arrest

nr. 123 332 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 2 september 2013 het Rijk binnen en diende op 4 september 2013 een asielaanvraag in. Op 23 december 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, Aatso Tsang Kalsang Choedan, verklaarde van Tibetaanse afkomst te zijn en de Chinese nationaliteit te bezitten. U bent een boeddhist en spreekt Tibetaans, Hindi en Engels. U werd op 29 mei 1988 geboren in Charkarta in de staat Uttar Pradesh in India. U bent nooit in Tibet geweest. Voor uw vertrek naar Europa, heeft India nooit verlaten.

U verklaarde dat uw vader (Tashi Choejung) geboren is in de provincie Kham in Tibet. Rond 18-jarige leeftijd in 1971 migreerde hij naar India. U vermoedt dat hij als soldaat tegen de Chinezen gevochten heeft. Uw moeder (Lobsang Wangmo) werd op 11-jarige leeftijd door haar ouders (nomaden, grensregio met Nepal) naar India gestuurd.

U groeide op in de Tibetan Colony Lakhanwala in Herbertpur in het district Dehradun van de provincie Uttranchal – waar u buiten het schooljaar verbleef. U behaalde uw diploma middelbaar onderwijs (internaat) aan de Central school for Tibetan Bhoppur in Paonta Sahib in het district Sirmour in de provincie Himachal Pradesh. Hierna trok u naar het Zuid-Indische Bangalore, waar u aan de Manipal School of Nursing van 3 september 2006 tot 3 maart 2012 een opleiding tot verpleegster volgde. Na uw opleiding en stage, werkte u tussen april en september 2012 in het Max Hospital in de stad New Delhi als hoofdverpleegster (staff nurse). Omdat deze standplaats zich te ver van uw ouderlijk huis bevond en u zo niet kon instaan voor uw vader, die terminale kanker had, gaf u deze job op. In deze periode huwde u met uw verloofde (Tenzin Tsamchok Japhatsang), die een eigen kledingwinkel uitbaat. Uw vader overleed uiteindelijk op 7 december 2012.

Van februari 2013 tot mei 2013 werkte u als 'emergency-in-charge-sister' in het Synergy Hospital in de stad Ballapur in het district waar u ook woonde. Uw moeder kreeg last van artrose aan haar knie. Omdat uw broer (Yesthi Dhonden) als soldaat bij het Indische leger niet meteen zorgverlof kon krijgen, diende u uw ontslag in bij het Synergy Hospital. Tot uw broer wel beschikbaar was, verzorgde u uw moeder. Hierna ging u zich aanmelden bij het Max Hospital in uw district. U hoopte er aan een job te geraken – met uw ervaring bij het Max Hospital in Delhi als referentie. U ving echter bot, omdat u niet zou beschikken over een certificaat van de All Indian Nursing Council, dat u toelaat om de functie van verpleegster uit te oefenen.

U poogde dit certificaat alsnog te verkrijgen, maar werd van het kastje naar de muur gestuurd. U verklaarde dat u zowel tijdens uw opleiding als uw werk als verpleegster te maken kreeg met racisme en discriminatie. Zo stelde u dat u omwille van uw Tibetaanse afkomst minder rechten en meer plichten had dan Indische verpleegsters. Tevens vertelde u dat mannen u op straat vaak onrespectvol behandelden. U getuigde van een incident in New Delhi, waarbij u belaagd werd door taxichauffeurs. Ze beledigden u, omwille van uw Tibetaanse origine en behandelden u oneervol. U vreest ooit verkracht te worden, omwille van uw Tibetaanse origine.

De som van deze elementen maakte dat u voor zichzelf geen toekomst meer zag in India. U wenste niet langer te leven in een land waar uw rechten niet gerespecteerd werden. U vertelde dit aan uw moeder, die via een familielid een smokkelaar wist te contacteren. Om de reis te financieren, leende uw moeder geld bij het klooster.

Op 2 september 2013 stapte u samen met uw smokkelaar in New Delhi het vliegtuig op. U gebruikte hiervoor uw eigen 'Identity Certificate' (IC of 'Yellow Book') als reisdocument. U stelde dat uw smokkelaar een Schengen-visum voor dit reisdocument had geregeld. U vloog samen naar Frankrijk, waar u werd opgewacht door een andere smokkelaar. Deze persoon bracht u met de wagen naar België, waar u op 3 september 2013 aankwam. De volgende dag zette hij u af aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een contract van Max Hospital, een medisch dossier van uw broer, uw 'Green Book' (Tibetaans identiteitsdocument), uw 'Registration Certificate for tibetans' (RC), uw examenuitslagen, certificaten en diploma van de Manipal School of Nursing, een krantenartikel van de Tibetan Review, een certificaat van Synergy Hospital, een registratiebewijs van de Delhi Nursing Council, uw geboorteakte, de overlijdensakte van uw vader, een bevestiging van uw woonplaats door Dhogu Yagyalling Tibetan Settlement Office (CTA) en een getuigschrift van de Sambhota Tibetan School. Bij terugkeer vreest u verdere discriminatie en seksuele intimidatie vanwege uw Tibetaanse origine.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidaire Bescherming. U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingrechtelijke zin uw hoofd ten aanzien van de VRC.

U bent echter in India geboren en heeft hier ook voor het moment van uw vertrek naar Europa, uw hele leven gewoond, gestudeerd en gewerkt (CGVS, p. 1-7). Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële

bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan uw administratieve dossier is toegevoegd (zie COI Focus 'De Tibetaanse gemeenschap in India') dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC (CGVS, p. 9).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India, stelt het CGVS het volgende vast.

U verklaarde dat u zowel tijdens uw opleiding tot verpleegster, uw werk in verschillende hospitalen als in het dagelijkse leven discriminatie ondervond omwille van uw Tibetaanse roots (CGVS, p. 9). U vertelde dat dit zich onder andere uitte in minder rechten en meer plichten dan Indische staatsburgers tijdens uw opleiding en op het werk (CGVS, p. 5-7). Ook plaatste u (seksueel getinte) intimidatie onder deze noemer (CGVS, p. 7). Echter, het loutere feit dat u op verschillende momenten werd beschimpt of deeld door Indiërs is niet voldoende ernstig om beschouwd te kunnen worden als een vervolging in de zin van de conventie van Genève, noch om in aanmerking te komen als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing overeenkomstig 48/4, §2, a en b. Zo ook betreffende het door u verklaarde incident aan de metro in New Delhi, waarbij u werd lastig gevallen en geïntimideerd door taxichauffeurs (CGVS, p. 7). Hier geldt een gelijkaardige redenering. Het CGVS wenst op basis van uw verklaringen op te merken dat dit een eenmalig incident was en geen systematische, herhaaldelijke praktijk (CGVS, p. 7). U stelde enkel uitdrukkelijk dat u vreest dat u ooit verkracht zal worden ("Maar ik kan niet in India blijven wachten tot ik effectief verkracht wordt." - CGVS, p. 9). Deze loutere hypothetische vrees is niet voldoende ernstig om beschouwd te kunnen worden als een vervolging in de zin van de conventie van Genève, noch om in aanmerking te komen als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing overeenkomstig 48/4, §2, a en b. Daarnaast verklaarde u dat u door de Indian Nursing Council beperkt werd om uw job uit te oefenen (CGVS, p. 6). U verklaarde dat deze instantie geen beroepscertificaten meer uitreikt aan Tibetaanse verpleegsters (CGVS, p. 6). Om dit te staven legde u een artikel van Tibetan Review neer, waaruit blijkt dat deze restrictie niet alleen voor Tibetanen geldt, maar voor (alle) buitenlanders ("Tibetans born and residing in India, being foreigners, cannot work as nurses in hospitals in the country, (...)") - artikel in het administratieve dossier). Echter verwijst het CGVS naar een artikel van de Tibet Post, waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, en waaruit blijkt dat de Sikyong (politek leider van de Tibetaanse gemeenschap) aangeeft dat er misverstanden zijn rond deze regel en dat deze regel uiteindelijk niet geldt voor Tibetanen die hun studies en certificaten hebben behaald in India. Aldus staat het u vrij het beroep uit te oefenen zo u wil, hetgeen u nog niet in de weg staat om eventueel op andere wijze via ander werk in uw levenonderhoud te voorzien. Verder verklaarde u dat u vaak problemen had bij het verlengen van uw RC (Registration Certificate) ("Je moet de mensen omkopen, om een stempel te krijgen. Ze sturen je van verschillende kantoren naar verschillende kantoren. Maar ze luisteren niet. (...)") - CGVS, p. 9). Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die ook aan uw administratieve dossier werd toegevoegd (zie COI Focus 'De Tibetaanse gemeenschap in India') blijkt echter dat de actuele vernieuwing en verlenging van de RC's van Tibetanen in India – en zeker voor Tibetanen zoals u die in India zijn geboren – in de praktijk gemakkelijk, routineus en gesmeerd verloopt. Uit dezelfde objectieve informatie blijkt ook dat indien er zich enige problemen of moeilijkheden zouden voordoen, dat de CTA (Central Tibetan Administration in India) dan bijstand levert aan de Tibetanen en dat er op die manier in 95% van de gevallen een oplossing bereikt wordt. Het CGVS besluit dan ook dat uw RC-problemen meer dan waarschijnlijk met een korrel zout genomen moeten worden. Uw neergelegde RC met in totaal 9 verlengingen en huidige geldigheid tot mei 2014 lijkt dit te bevestigen. Hierbij aansluitend wenst het CGVS op te merken dat u, ondanks bovenstaande verklaringen, toch uw hele leven op verschillende plekken in India woonde, waarbij u en uw familie blijkbaar genoeg geld verdienden om te leven en u te laten studeren aan de beste verpleegkundeschool van het land. Aldus kan geconcludeerd worden dat de financiële situatie van u en uw familie niet van die aard was dat u niet zou kunnen leven

in India – te meer omdat uw echtgenoot een eigen kledingwinkel heeft. Tenslotte kan ook nog worden opgemerkt dat u bij uw aankomst in Frankrijk geen asiel aanvraag (CGVS, p. 8). Nochtans kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zo snel mogelijk asiel aanvraagt bij aankomst in een veilig land, indien hij werkelijk op zoek is naar een vorm van internationale bescherming. Dit doet eveneens vermoeden dat u India niet verliet omwille van redenen zoals die zijn voorzien in de Vluchtelingenconventie. Uit voor gaande argumentatie blijkt dat u geen elementen aanhaalde waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een reistitel beschikt in India en ermee naar België reisde (CGVS, p. 8). U legde uw originele RC neer tijdens het gehoor op het CGVS (CGVS, p. 8). Betreffende uw originele IC, verklaarde u dat u dit document aan uw smokkelaar hebt afgegeven (CGVS, p. 8). Dergelijke stereotiepe verklaring kan echter geenszins overtuigen. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. U daarnaast ook gevraagd wat voor visum er in uw IC stond en hoe uw smokkelaar aan dat visum geraakt is, bleef u ontzettend vaag ("Ik denk Schengen. Hij zei dat ik naar eender welk Europees land mocht gaan." - Hoe is hij aan dat visum geraakt? - "Dat weet ik niet." (...) – CGVS, p. 8). Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen. U bent iemand met een degelijke scholingsgraad, werkervaring en reiservaring binnen India (CGVS, p. 2-6), dus kan verwacht worden dat u de waarde en de relevantie van de inhoud van dit document beter naar waarde zou kunnen schatten. Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaart u dat u dit niet wist (CGVS, p.8), hetgeen niet kan overtuigen als reden.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt/ kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde uw contract van Max Hospital, een medisch dossier van w broer, uw 'Green Book' (Tibetaans identiteitsdocument), uw 'Registration Certificate for tibetans' (RC), uw examenuitslagen, certificaten en diploma van de Manipal School of Nursing, een certificaat van Synergy Hospital, een registratiebewijs van de Delhi Nursing Council, uw geboorteakte, de overlijdensakte van uw vader, een bevestiging van uw woonplaats door Dhogu Yugyalling Tibetan Settlement Office (CTA) en een getuigschrift van de Sambhota Tibetan School, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet wil betwisten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende documenten: Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be; Fédéral Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslanderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>; Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>; MO, "India laat alleenstaande vrouwen aan hun lot over", 22 oktober 2009, te consulteren op <http://www.mo.be/artikel/india-laait-alleenstaande-vrouwen-aan-hun-lot-over>; EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13; EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13; H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7il/india.htm>; VancouverCourier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>; The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op <http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/427931001tibetans-mcleodganj-exile>; US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, op <http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>; Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>; "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>; "They Say We Should be Grateful" Mass Relhousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1476_137233_8871_tibet0613_webwcover-O.pdf; "2012 International Religious Freedom Report-Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, op 21 oktober 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html; "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011; "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013; "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013; Indian times, "Nursing council's decision leaves Tibetan nurses worried", 30 september 2013, op http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-09-30/India/42535202_1_nurses-cent...; The Guardian, 2 januari 2014, <http://www.theguardian.com/lifeandstyle/womens-blog/2014/jan/02/death-gang-rape-victim-india-new-years-eve>.

1.3.2. Verweerder voegt bij zijn nota de volgende documenten: een "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 29 januari 2014, een "Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers", UNHCR, februari 2003 en een "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013)", van 29 januari 2014.

1.3.3. Bij een schrijven van 13 maart 2014 voegt de verwerende partij een nieuwe update van de COI Focus "China India, De Tibetaanse gemeenschap in India" van 11 maart 2014 toe.

1.3.4. Ter terechtzitting legt verzoekster nog een aanvullende nota neer. Verzoekende partij toont ter terechtzitting een origineel Green Book en een Indiase Registration Certificate (RC).

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster put haar eerste middel uit de *“Schending van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet; Schending van het non-refoulement beginsel; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; van het beginsel van non-refoulement; van artikel 3 EVRM; van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, van artikel 3 EVRM. In een derde middel beroept verzoekster zich op de *“Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming); Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van artikel 3 E.V.R.M.”*.

2.3. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.4. Verzoekende partij vraagt ter terechtzitting de zaak uit te stellen omwille van het laattijdig en onleesbaar karakter van de laatste update van de COI van 11 maart 2014 toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij van 13 maart 2014. Aangezien de verwerende partij deze bijkomende COI niet tijdig heeft overgemaakt, noch -zoals ter terechtzitting kan blijken- in een vorm die na het doorfaxen aan de verzoekende partij nog leesbaar is, wordt de update van de COI Focus *“China India, De Tibetaanse gemeenschap in India”* van 11 maart 2014 uit de debatten geweerd. Verwerende partij bevestigt dat de bijkomende informatie in deze update *in casu*, niet essentieel is.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.5. Wat betreft het land van herkomst

2.5.1. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn dan ook de kernelementen in een asielprocedure. De Raad benadrukt dat niettegenstaande hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is, het wel tot zijn bevoegdheid behoort om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde

identiteit, nationaliteit en land van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.5.3. Voorop kan gesteld worden dat er geen betwisting is over verzoeksters naam, geboorteplaats en datum. Verzoekster is geboren op 29 mei 1988 in India en behoort tot de Tibetaanse gemeenschap van India (Green Book). Verzoeksters vader kwam in 1971 naar India (gehoor p. 3). Op de vraag of haar ouders Chinese identiteitsdocumenten hebben, antwoordt verzoekster *“Nee, ze zijn Tibetaans”* (gehoor p. 2). Verzoekster ontkent aldus dat haar ouders de Chinese nationaliteit hadden en evenmin legt verzoekster Chinese identiteits- of nationaliteitsdocumenten voor van haar ouders of haarzelf.

2.5.4. Uit de nationaliteitswet van de Volksrepubliek China (Adopted at the Third Session of the Fifth National People's Congress, promulgated by Order No.8 of the Chairman of the Standing Committee of the National People's Congress on and effective as of September 10, 1980) kan niet blijken dat verzoekster de Chinese nationaliteit bezit. Immers verzoekster is geboren buiten China uit een vader en een moeder die vóór hun vertrek uit China niet geregistreerd stonden bij de Chinese autoriteiten en dus onbekend zijn bij de Chinese autoriteiten.

2.5.5. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekster de Chinese nationaliteit heeft, te meer nu verzoekster ontkent dat haar ouders hiertoe stappen hebben ondernomen. Integendeel, volgens verzoekster zou haar vader een wapen gehad hebben en zat hij in het leger dat *“tegen de Chinezen gevochten heeft. Zo is hij over de bergen naar India gekomen”*. Verzoekster moeder is als klein meisje met haar ouders naar India gevlucht om de Dalai Lama te volgen in zijn strijd tegen de Chinese inname van Tibet (zie informatie bij het administratief dossier). Verzoeksters ouders hebben aldus bewust gekozen voor de Dalai Lama en tegen de Chinese Volksrepubliek. Zij hebben zich dan ook geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en van hen hulp gekregen om zich te vestigen in een Tibetaanse settlement. Ook verzoekster is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap. Verzoekster bezit een Indiase Registration Certificate (RC), waarin staat dat zij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959 (zie administratief dossier).

2.5.6. Er worden thans geen elementen aangebracht die de bewering kunnen ondersteunen in de bestreden beslissing dat een juridische band bestaat tussen verzoekende partij en de Volksrepubliek China. Daargelaten dat noch het administratief dossier, noch de partijen informatie aanbrengen waaruit kan blijken dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming, wordt er ter terechtzitting op gewezen dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet dient te worden beoordeeld ten opzichte van de Volksrepubliek China. Integendeel, verzoekende partij is geboren in India waar ze haar hele leven heeft gewoond tot ze naar België kwam. Verzoekster herhaalt niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. India is voor verzoekster niet het eerste land van asiel maar het land van gewoonlijk verblijf waar verzoekster geboren is en als (klein)kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met verblijfstitel of Registration Certificate die dit bevestigt (zie RC “Refugee”). Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekster geen nationaliteit heeft aangetoond en evenmin aantoonst (*de jure*) de Chinese nationaliteit te kunnen bezitten. De toepassing van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet is aldus aan de orde. Zoals ter terechtzitting ook wordt gesteld is het aan verzoekster om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekster om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan. Verzoeksters opmerkingen inzake de *“problematiek en de cumulatieve voorwaarde”* van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, worden aldus *in casu* niet nuttig aangevoerd. Er is dan evenmin enige reden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.5.7. Ter terechtzitting menen de partijen daarop dat hun motieven en argumenten naar India staande blijven. Verzoekende partij betwist niet dat zij geen nationaliteit kan aantonen en India het land is waar

ze vandaan komt, ze volhardt wel in de argumenten dat de Tibetanen in India geen vast verblijf en bescherming hebben en er aldus nog steeds sprake kan zijn van refoulement naar China. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoont vervolgd te zijn in India en zij wel het recht heeft om naar India terug te keren.

2.6. Uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treffen. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 29 januari 2014, stelt dat "Zij [Tibetanen] die [in India] geboren zijn tussen 26 januari 1950 en 1 juli 1987 zijn trouwens sowieso (de jure) Indiaans staatsburger". De Indiase Citizenship Act van 1955, bepaalt dat "Citizenship by birth" toekomt aan "every person born in India, (a) on or after the 26th day of January, 1950, but before the 1st day of July, 1987; (b) on or after the 1st day of July, 1987, but before the commencement of the Citizenship (Amendment) Act, 2003 and either of whose parents is a citizen of India at the time of his birth; (c) on or after the commencement of the Citizenship (Amendment) Act, 2003, where (i) both of his parents are citizens of India; or (ii) one of whose parents is a citizen of India and the other is not an illegal migrant at the time of his birth, shall be a citizen of India by birth". Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster getracht heeft de Indiase nationaliteit effectief te verwerven.

2.6.1. Uit dezelfde informatie in het administratief dossier blijkt inderdaad dat het Indiase staatsburgerschap in het verleden om een veelvoud van redenen slechts uitzonderlijk werd toegekend. Zowel vanuit de Tibetaanse gemeenschap als aan Indiase zijde werd niet aangestuurd tot het opstarten van een naturalisatieprocedure. De Indiase autoriteiten hebben de verblijfsstatus van Tibetaanse bannelingen en hun nakomelingen wel herhaaldelijk bijgestuurd. Indien, zoals het verzoekschrift stelt, de afgifte en verlenging van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning van de Tibetanen in de jaren 90 mogelijk strikter werd toegepast en studie- of andere attesten werden gevraagd om het verblijf op Indiaas grondgebied te rechtvaardigen, dan kan op basis van de informatie in het administratief dossier en bij het verzoekschrift en de verweernota, worden gesteld dat deze regeling vrij snel achterhaald werd en de Tibetanen in India in de praktijk een legaal en continu verblijfsrecht genieten. Ook uit de door verzoekster geciteerde passages kan niet anders geconcludeerd worden.

De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 12 november 2013, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en "In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt". Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("Information pertaining Tibetan nationals").

2.6.2. Verzoekster kan aldus niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Verzoekster blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een verlenging van een RC of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend.

2.6.3. Integendeel ook indien sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent

bij registraties of bij de verlenging van de RC. *“Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt”* (zie COI focus van 29 januari 2014). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoekster aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook blijkt uit verzoekers opeenvolgende vernieuwingen van zijn RC. Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoekers eigen verklaringen en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al meer dan 50 jaar geleden gevestigd in India. Ook de (groot)ouders van verzoekster hebben een wettig verblijf in India. Zij werden niet verontrust en hebben met hun nakomelingen hun leven kunnen uitbouwen in India. Verzoeksters broer is soldaat in het Indiase leger en verzoekster kon studeren. Verzoekster toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 50 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Bovendien kunnen de Tibetanen de Indische nationaliteit aanvragen, wat verzoekster heeft nagelaten niettegenstaande de CTA langzaamaan hun ideologische bezwaren tegen het verwerven van het Indiase staatsburgerschap herzien (zie *“COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”* van 29 januari 2014).

2.7. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de *“COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, van 29 januari 2014, blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als *“gebruikelijk internationaal rechtsprincipe”* heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe *“Recht op Leven”*. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.7.1. *De facto* kan uit de in de *“COI Focus” “CHINA/INDIA/TIBET” “Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe”* aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie krantenbericht, stuk 20), dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekster aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen uitgewezen te worden, laat staan naar China te meer nu hij geen Chinese onderdaan is.

2.8. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier *“dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)”*. Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen en hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

2.8.1. Verzoekster wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoekster voert enkel aan dat ze als verpleegster niet kan werken in India en dat ze gediscrimineerd werd. De toegang tot bepaalde beroepen via een betalend certificaat maakt geen vluchtelingenrechtelijke vervolging uit. Verzoekster heeft aan de beste school van India gestudeerd (gehoor p. 3) en kreeg hiervoor een beurs (gehoor p. 9). Verzoekster heeft 2 jaar in het Manipal Hospital gewerkt en een aantal maanden als ‘emergency in charge sister’ in het Synergie Hospital, waar ze 11 mensen onder haar had (gehoor p. 5). Verzoekster heeft zelf haar ontslag gegeven. Indien verzoekster aanvoert dat ze niet bij een ander hospitaal kon beginnen omdat ze een bepaald certificaat niet bezat, dan blijkt uit haar verklaringen eveneens dat ze dit

niet nodig had voor haar vorige aanstellingen en anderzijds het certificaat gekocht kon worden. Dat dit bedrag van 25 000 roepies enkel aan Tibetanen werd gevraagd, is een loutere bewering. Indien verzoekster een internetartikel aanbrengt aangaande het standpunt van de Indische Nursing council (INC) dan blijkt hieruit dat dit louter een standpunt is en dat de kwestie op interministerieel niveau zou besproken worden. Hoe dan ook, de objectieve vereiste van specifieke diploma's voor de toegang tot bepaalde beroepscategorieën, zijn niet etnisch gebonden en noch specifiek gericht op Tibetaanse vluchtelingen. Bovendien heeft de Raad reeds vastgesteld dat verzoekster de Indische nationaliteit kon aanvragen wat ze niet heeft gedaan. Ook de administratieve voorwaarden bij verblijfsveranderingen die het verblijfsrecht niet aantasten zijn geen redenen om het land te ontvluchten. Daarenboven staat het verzoekster vrij een andere job uit te oefenen. Verzoeksters overige motieven zoals beledigingen, dat ze in haar opleiding hard moest werken en zich bepaalde zaken moest ontfangen, zijn geen vervolging in vluchtelingerechtelijke zin. Hoe laakbaar ook, is een beweerde ongewenste aanraking geen vervolging te meer nu verzoekster nagelaten heeft klacht in te dienen of hulp te zoeken. Hieruit kan *in casu* geenszins een discriminatie omwille van de Tibetaanse etnie blijken. Verzoeksters Tibetaanse broer was daarbij tewerkgesteld in het Indiase leger, wat een openbare functie is en waaruit aldus evenmin enige discriminatie kan blijken. Ten slotte deed verzoekster evenmin een beroep op Tibetaanse organisaties en overheid waarin zij wel vertrouwen had (gehoor p. 14-16). Er kan dan ook niet blijken dat er sprake is van ernstige problemen laat staan van aanhoudende vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.9. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.10. Volledigheidshalve en ook al is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet kan terugkeren naar India als land van gewoonlijk verblijf, kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie "*COI Focus*" "*CHINA INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", van 12 november 2013, blijken dat "*Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel*". Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat "*Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden "na uitgebreide onderzoeksdaten". Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro*".

In zoverre verzoekende partij volhoudt dat ze haar IC heeft verloren kan met de hulp van de *Central Tibetan Administration*, een duplicata van een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

2.11. Verzoekster beschikte over een *Registration Card (RC)* waar een vertrektoestemming in staat en een *Identity Card (Yellow Book)*. Verzoekster verklaart dat haar IC voorzien was van een NORI-stempel en een visum "*enkel "Schengen" denk ik*" en ingehouden werd door de persoon die haar naar België bracht (verklaring DVZ 26, gehoor p. 8). Dat verzoekster haar IC diende af te geven aan de smokkelaar kan niet overtuigen gezien dit haar eigen identiteitsdocument is en de Raad überhaupt niet inziet waarom verzoekster nog 900 000 roepies zou betalen, wanneer zij middels haar IC op legale wijze is gereisd. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk geen IC te kunnen voorleggen, temeer verzoekster geen poging gedaan heeft om hier in België een duplicaat IC te bekomen bij de Indiase ambassade, (gehoor p. 8) noch andere pogingen heeft gedaan om haar IC terug te krijgen met de hulp van de

Tibetaanse overheid in India of in België (gehoor p. 19). Hoe dan ook verzoekster kan volgens de objectieve informatie een duplicaat van haar IC aanvragen, hetgeen zij heeft nagelaten. Verzoeksters beweringen dat *“er wel degelijk risico bestaat dat verzoekster niet meer is toegelaten op Indisch grondgebied”* worden *in casu* niet geadstrueerd gezien verzoekster wel degelijk in het bezit is van haar IC dan wel een IC duplicaat kan verkrijgen.

2.12. Verzoeksters verweer dat *“Daarnaast moet men ook van een terugkeervisum voorzien zijn en niet enkel van een NORI stempel. Uit het administratief dossier van verweerster blijkt niet of in dit geval men in de mogelijkheid is om terugkeerpapieren te verkrijgen”*, kan niet worden aanvaard nu uit de COI blijkt dat *“Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben tijdens de Cedocamissie bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, NORI-stempel of “exit permit” te krijgen”* en bovendien dat *“Alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC”*. Aldus kan niet worden ingezien waarom verzoekster met haar IC -dan wel met een duplicaat IC- niet kan terugkeren naar India. *“Dat een geïndividualiseerd onderzoek noodzakelijk blijkt”* wordt *in casu* niet geadstrueerd gezien verzoekster wel degelijk in het bezit is van een IC dan wel een IC duplicaat kan verkrijgen en bovendien de bewijslast bij haar rust. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken betrekking hebben op Tibetanen van (vermeende) Chinese herkomst en nationaliteit, zodat er niet zonder meer vergelijkingen kunnen worden getroffen, en dat de bijgevoegde documenten “questions” betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst.

2.13. Ten slotte verklaarde *“de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India”* (zie informatie administratief dossier). Verzoekster brengt geen andersluidende informatie aan die vermag deze conclusie te wijzigen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.14. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.14. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK